

Arrest

nr. 341 172 van 13 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 bus 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 24 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DHONDT, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M.A.H.K. (...), verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...), in Khan Younis, Gaza.

U verliet Gaza op 28 december 2022 omwille van de onveilige situatie en de werkomstandigheden.

Op 10 januari 2023 kwam u aan op Kos. U diende een verzoek om internationale bescherming in en op 31 maart 2023 kreeg u in Griekenland de vluchtelingenstatus.

U verbleef ongeveer vier maanden op Kos en ging toen naar Athene. Daar verbleef u ongeveer drie maanden. Vervolgens ging u naar Kreta, waar u zes à zeven maanden verbleef.

U verklaart in het zwart te hebben gewerkt en opgelicht te zijn geweest. Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Griekenland werd uw woning betreden door de politie. De agenten spraken geen Engels en sloegen een van uw vrienden. Nadat ze uw documenten controleerden en de woning doorzochten vertrokken deze agenten opnieuw. Door deze incidenten verliet u Griekenland.

U kwam aan in België op 29 december 2023 en diende op 4 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw geboortecertificaat, uw Griekse verblijfsvergunning (ADET), uw Palestijnse ID-kaart, uw UNRWA-kaart, uw Grieks paspoort, uw Palestijns paspoort, een certificaat over de vernieling van uw huis in Palestina, uw AFM en uw AMKA.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (zie Verklaring DVZ d.d. 09.02.2024, punt 23 + CGVS-vragenlijst d.d. 09.02.2024, punt 3.5 + Bijkomende vragen M-status Griekenland d.d. 09.02.2024 + blauwe map, stuk 1 en 2 + groene map, stuk 2, 5, 7 en 8). Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onvereenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze

bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece.

Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zo blijkt immers dat u in Griekenland verschillende jobs in het zwart hebt uitgevoerd. In Athene werkte u een aantal dagen in de groentesector en op Kreta werkte u vier maanden als schilder (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 5.05.2025 (verder NPO), p. 10-11). Ook werkte u in de schoonmaaksector en verdiende u hiermee 10 à 20 euro (NPO, p. 9). Uw werkgever op Kreta lichtte u op en u besliste naar de politie te stappen, maar ze wilden jullie niet horen (NPO, p. 11). U verklaart niet meer te hebben gezocht naar ander werk nadat u deze problemen ervaarde.

U verklaart in verschillende collectieve woningen te hebben verbleven (NPO, p. 8). Hoewel deze situatie niet ideaal is, blijkt wel dat u in die periode onderdak had, er stromend water was en u uw gsm kon opladen in een cafetaria op restaurant (NPO, p. 9). Op Kreta kon u bovendien bij vrienden verblijven (ibid.).

Er dient ook opgemerkt dat u financieel werd ondersteund door uw paternale neef en u zo 4000 euro kon lenen (NPO, p. 6). Ook kon u beroep doen op de hulp van een advocaat en die hielp u, tegen betaling van 240 euro, met het verkrijgen van uw verblijfstitel en paspoort (NPO, p. 7-8). Hieruit kan worden afgeleid dat u beschikt over een netwerk en middelen wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

U stelt geprobeerd te hebben om de Griekse taal te leren, maar de school waar u zich inschreef reageerde nooit op uw aanvraag (NPO, p. 10). U verklaart dat u op straat en via andere gasten de taal probeerde te leren en verschillende scholen te hebben bezocht, maar stelt dat deze scholen geen volwassenen aanvaardden (ibid.). U legt hiervan geen bewijs neer en toont geen oprechte wil om de taal te leren. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat zowel in Kos, Athene als Kreta Griekse taallessen worden aangeboden voor verzoekers en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (blauwe map, stuk 3-6).

U verklaart verder een ziekenhuis te hebben bezocht omwille van uw astma, maar stelt dat uw afspraak telkens werd uitgesteld (NPO, p. 12). U heeft echter wel medicatie gekregen (ibid.). Gevraagd om welke reden uw afspraak telkens werd uitgesteld, zegt u dit niet te weten en verklaart u dat ze u niet begrepen omdat u Arabisch sprak (ibid.). U legt ook geen medische documenten neer in dit verband.

U stelt een AMKA te hebben (NPO, p. 7) en legt hiervan een bewijs voor (groene map, stuk 8). De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://homeaffairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainland-greece_en).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u. Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Waar u nog verklaart te zijn aangevallen door de Griekse politie, nadat ze binnenstormden in uw woning (NPO, p. 13-14), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats en binnen een welbepaalde context. Er dient worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw

rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. Zo verklaart u nooit naar de politie te zijn geweest om klacht in te dienen omdat de politie het probleem veroorzaakte (NPO, p. 14). U bent dit politiegeweld ook niet gaan aanklagen bij een ander politiekantoor of een andere hogere autoriteit, zoals de Griekse ombudsman (ibid.).

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie of vernedering waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw gedrukte verblijfsvergunning, het document dat bewijst dat u in het bezit bent van een geldige verblijfsvergunning, bent kwijtgeraakt omdat deze gestolen werd (NPO, p. 7).

Het Commissariaat-Generaal wijst er vooreerst op dat dit verlies alleen op uw eigen beweringen berust en dat u geen concreet bewijs levert waaruit blijkt dat u deze geldige verblijfsvergunning daadwerkelijk bent kwijtgeraakt.

Aangezien uit uw volledige dossier duidelijk blijkt dat u in het bezit zou moeten zijn van een dergelijk document, volstaan loutere beweringen niet om het verlies ervan vast te stellen.

Vervolgens merkt het Commissariaat-generaal op dat, hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van specifieke moeilijkheden waarmee personen die niet langer in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning bij terugkeer worden geconfronteerd, deze objectieve informatie geen verwijzing bevat naar soortgelijke problemen waarmee personen die niet langer in het bezit zijn van de gedrukte verblijfsvergunning zouden worden geconfronteerd. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET). Hiervoor moet men zich naar een asielbureau begeven om het verlies van het document te melden en een verklaring van verlies te verkrijgen, die aan de politie moet worden overgelegd. De politie geeft de betrokkene een kennisgeving. Het Asielbureau moet van deze kennisgeving in kennis worden gesteld en ongeveer vier maanden na de kennisgeving neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is genomen, moet een afspraak worden gemaakt bij het bevoegde politiebureau om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wpcontent/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Ten derde blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is (zie blauwe map, stuk 2), u beweert alleen dat uw gedrukte verblijfsvergunning verloren zou zijn. Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. U zal dus niet met dezelfde moeilijkheden worden geconfronteerd als de begunstigten van internationale bescherming in Griekenland wiens verblijfsvergunning is verlopen en die naar die lidstaat moeten terugkeren.

Uit objectieve informatie blijkt ook dat het fysieke document pas ongeldig wordt nadat aangifte van diefstal of verlies naar behoren is gedaan, bij de politie in Griekenland (ibid.). Deze informatie geeft evenmin aanleiding om te vermoeden dat de ongeldigheid van een gedrukte ADET, in het kader van een procedure die tot doel heeft een identiek document te vervangen, zou leiden tot de opschorting of intrekking van het verblijfsrecht of andere rechten die aan dit document zijn verbonden. Bijgevolg zou u, zelfs indien zou moeten worden geconcludeerd dat u niet langer in het bezit bent van uw gedrukte verblijfsvergunning, niet worden geconfronteerd met de moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die niet langer over een geldige verblijfsvergunning beschikken.

Met betrekking tot het sociale zekerheidsnummer (AMKA) merkt het Commissariaat-generaal op dat uit objectieve informatie ook blijkt dat het pas wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt (AIDA/ECRE, Country Report: Greece. Update 2023, juni 2024, blz. 248: " According to the latest JMD

F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires"). Uit de objectieve informatie blijkt duidelijk dat het AMKA de dag na het verstrijken van de verblijfsvergunning wordt gedeactiveerd omdat de Griekse wet bepaalt dat het AMKA wordt gedeactiveerd in geval van illegaal verblijf op Grieks grondgebied (Ibid., blz. 278: " Specifically as regards deactivation due to non-legal residence in the country, [deactivation] shall automatically take place on the day following the expiry of validity of the residence title, in the absence of renewal, extension or withdrawal of the status of international or temporary protection"). Het is dus aldus het verlopen van de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Gezien uw verblijfsvergunning niet voor 30 maart 2026 verloopt, is uw AMKA ook tot die datum geldig.

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft, herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socioeconomic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). In de praktijk worden de gegevens van begunstigen die al stappen hadden ondernomen om een AFM te verkrijgen tijdens hun procedure en deze ook hadden verkregen, niet automatisch bijgewerkt door de autoriteiten nadat zij bescherming hebben gekregen. Het is dus aan de begunstigde om een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor (DOY) om deze update te laten uitvoeren, op voorwaarde dat zij in het bezit zijn van een geldig ADET en hun woonadres kunnen aantonen (zie: Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Begunstigen die als asielzoeker geen AFM hebben verkregen, volgen een afzonderlijke procedure en worden doorverwezen naar de DOY. In dat geval wordt hen een geldig ADET of een geldig DADP gevraagd. Uit de objectieve informatie blijkt dat er geen problemen zijn bij de uitvoering van deze procedure (ibid.; en Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>).

Gezien u over een geldige AFM beschikt (zie groene map, stuk 7), blijkt aldus dat u in staat bent om de nodige stappen te ondernemen bij de Griekse autoriteiten. Uit objectieve informatie blijkt bovendien dat "de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt" (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, maart 2024, p. 20: " the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the ADET and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 30 maart 2026, is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als u stappen moet ondernemen om een vervangkaart van uw gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft u toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed.

De door u voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

Uw ADET, uw Grieks paspoort, uw AFM en AMKA tonen louter aan dat u erkend werd in Griekenland en u er de nodige documenten kreeg.

Wat betreft uw Palestijnse identiteitskaart, paspoort en UNRWA-kaart, dient te worden aangestipt dat deze documenten enkel een indicatie geven van uw nationaliteit, herkomst en identiteit, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat.

Het certificaat over de vernieling van uw huis in Gaza heeft louter betrekking op uw situatie in Palestina, maar toont geen vrees in geval van terugkeer naar Griekenland aan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS op 5 mei 2025 een e-mail ontving van uw advocaat met daarin kopieën van uw geboortecertificaat, uw Griekse verblijfsvergunning (ADET), uw Palestijnse ID-kaart, uw UNRWA-kaart, uw Grieks paspoort, uw Palestijns paspoort, een certificaat over de vernieling van uw huis in Palestina, uw AFM en uw AMKA. Er moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Deze mail bevatte geen andere inhoudelijke elementen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw regio van herkomst."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker geeft in dit kader aan dat de bestreden beslissing hem *de facto* verplicht om naar Griekenland terug te keren, wijst op de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM en stelt dat hij op basis van de bestreden beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.

“Verzoeker vluchtte en verzocht om bescherming in Griekenland. Hoewel hij de status van vluchteling ontving, vond hij er echter geen effectieve bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten. Hij verwijst naar de verregaande staat van materiële deprivatie waarin hij gedwongen werd te leven in Griekenland, waardoor hij blootgesteld werd aan een ernstige (risico’s op) onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest en overeenstemt met artikel 3 EVRM.”

Verzoeker betoogt vervolgens:

“Verzoeker stelt vast dat verweerster in de bestreden beslissing concludeert dat België in beginsel niet bevoegd is om verzoekers verzoek om internationale bescherming te behandelen. Verweerster gaat evenwel volledig voorbij aan de toepassing van artikel 17.1 van de Dublinverordening hetwelk bepaalt:

(...)

De motivering van de verweerster is volstrekt onvoldoende”.

Voorts doet verzoeker gelden:

“Ten eerste is er geen garantie dat hij zijn status van internationale bescherming nog zal hebben bij terugkeer naar Griekenland. Zijn status is uiterst onzeker.

Uit het rapport “Refugee residence permit renewal applications pending for over a year at the Greek Asylum Service” blijken de moeilijkheden rond de verlenging van de verblijfstitels:

(...)

In de bestreden beslissing verwijst de verweerster naar de procedure om een “duplicaat” te ontvangen ingeval van verlies van de verblijfsvergunning. De wijze waarop dit moet gebeuren, wordt eveneens toegelicht door de verweerster. Verzoeker merkt echter op dat hij minstens 4 maanden moet wachten alvorens een beslissing wordt genomen, nog los van de vraag of hij dit wel zal terugkrijgen bij een eventuele terugkeer naar Griekenland. Tevens merkt verzoeker op dat de procedure dermate omslachtig wordt gemaakt dat het voor verzoeker, die de Griekse taal niet machtig is en geen beroep kan doen op derden aldaar, onmogelijk wordt om conform de geijkte procedure (binnen een redelijke termijn) een nieuwe verblijfsvergunning te krijgen, voor zover hij deze al zou krijgen.

De verweerster stelt dat de verblijfsvergunning van verzoeker nog niet verlopen zou zijn. De verweerster verwijst naar de objectieve informatie stellende dat de moeilijkheden zich enkel kunnen voordoen bij mensen waarvan hun verblijfsvergunning verlopen is, maar geen melding maakt van “soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben.”

Dat de objectieve informatie geen melding maakt van moeilijkheden voor personen van wie de verblijfsvergunning nog niet verlopen is, wilt niet zeggen dat dit zich in de praktijk niet voordoet. Het feit dat hiervan geen melding wordt gemaakt, maakt dat dit nog een onduidelijk/onzeker element betreft en dus kan de verweerster niet zomaar op eigen houtje daaruit zonder meer afleiden dat dit in de praktijk voor de verzoeker geen problemen of moeilijkheden zal teweegbrengen!

Verweerder laat na dit aspect/probleem in concreto te onderzoeken.

Ook de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in die zin gevestigd, met name dat de situatie van statushouders in Griekenland zeer precair en problematisch is waardoor de verweerster een beoordeling moet maken op basis van concrete elementen zoals die uit het administratief dossier blijken en die voor geen andere interpretatie vatbaar zijn. Zij mag zich in géén geval baseren op algemene beschouwingen en hypotheses hetgeen de verweertser in casu onophoudelijk doet (!), waarbij zij blindelings afgaat op informatie verkregen uit een “objectieve bron” en bijgevolg geen diepgaand/verder onderzoek meer doet!”

Verzoeker benadrukt dat hij de vluchtelingenstatus ontving in Griekenland. Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen en voert aan:

“De rapporten, persartikelen, buitenlandse rechtspraak en zelfs een schrijven van zes Europese asielministers over de algemene toestand in Griekenland voor erkend vluchtelingen liegen niet. Het staat vast dat de standaarden voor een menswaardig leven ernstig ondermijnd worden als gevolg van een falend overheidsbeleid.”

Verzoeker wijst vervolgens op en citeert uit een schrijven van een aantal Europese ministers, een AIDA rapport, een rapport van Human Rights Watch, een rapport van ECOLI net en een rapport van RSA en geeft aan:

“Ondanks de duidelijke voorgaande rapporten, stelt verwerende partij in haar beslissing dat het vertrouwensbeginsel voor het terugsturen van vluchtelingen naar Griekenland standhoudt. Men stelt dat er geen ernstig risico zou zijn op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM.”

Verzoeker wijst op een aantal elementen die door verweerder niet worden betwist en doet gelden:

“In hoofde van verzoeker was zijn toestand dermate ernstig dat gesproken kan worden van een schending van artikel 3 EVRM, één van de meest belangrijke mensenrechten.

Verzoeker was een jonge man op de vlucht, dit m.o.o. zijn zoektocht naar bescherming, een plek waar hij zich veilig kan voelen, waar hij als “mens” behandeld wordt, teneinde een niet-mensonterende toekomst op te bouwen. Hij kwam aan in Griekenland ervan uitgaande dat hij dit alles daar kon realiseren, maar de mensonterende leefomstandigheden in Griekenland — waarin verzoeker noodgedwongen diende te vertoeven — hebben daar anders over beslist. Hoewel hij tijdens zijn asielpcedure kon overnachten in een opvangkamp, kwam er (nadien) geen enkele andere hulp vanuit de Griekse overheid. Verzoeker werd op geen enkele manier geleid naar bestaande organisaties die zouden kunnen helpen met huisvesting, werk of gezondheidszorg noch werd hij hieromtrent op eender welke wijze geïnformeerd. Voor taallessen hetzelfde verhaal, ondanks dat taal de grootste hindernis is in het vinden van de eigen weg in een nieuw land.”

Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met de stelling dat hij zelf te weinig stappen ondernam om hulp te verkrijgen in Griekenland.

“Verzoeker is vooreerst genoodzaakt om het begrip “zelfredzaamheid” te definiëren:

“Het vermogen om zelfstandig je leven te leiden en om je eigen problemen op te lossen”

Het is tevens niet zo dat als iets “gratis” beschikbaar is, de verzoeker daar per definitie ook daadwerkelijk toegang tot zal hebben teneinde zijn “rechten te doen gelden”. Meer zelfs, verzoeker merkt op dat de verweerder bij de formulering van haar motivering(en) wel héél kort door de bocht gaat en bijgevolg een beslissing neemt die, niet alleen niet naar recht te verantwoorden is, maar tevens een inbreuk uitmaakt op de beginselen zoals in casu toepasselijk en verder in het beroepsverzoekschrift zullen worden toegelicht.

Verzoeker trachtte zo min mogelijk beroep te doen op derden, daar hij zelfstandig en dus “zelfredzaam” wou zijn (hetgeen de verweerder ook verwacht...), doch zijn situatie was dermate ernstig en erbarmelijk, dat hij geen andere keuze had dan beroep te doen op derden voor financiële hulp.

De verweerder stelt in haar bestreden beslissing dat hij op voldoende steun kon rekenen en beschikt over een netwerk en middelen, quod non. Daarnaast dat verzoeker werk en onderdak zou hebben gevonden, een advocaat heeft geraadpleegd om zijn verblijfstitel te bekomen. Uit dit gegeven poogt de verweerder af te leiden dat hij in Griekenland zonder problemen voor zichzelf kon zorgen. Het is evenwel zéér vreemd daar waar de verweerder stelt dat de problemen bij het vinden van werk, woning of bijstand “niets met zelfredzaamheid te maken” heeft, quod certe non. Beiden zijn immers met elkaar verweven!

In elk geval, hoewel de verweerder stelt geen vergelijking te kunnen en mogen maken met de socio-economische stelsel van andere lidstaten, zij dit in haar beslissing wél doet. De verweerder kan de socio-economische (en politieke) klimaat in België geenszins vergelijken met dat in Griekenland en dus zonder meer te stellen dat als hij dit hier allemaal kan realiseren hij dit zonder enig probleem ook in Griekenland kan doen.

Met het geld die de verzoeker ontving, kan verzoeker geen “leven opbouwen” in Griekenland. De elementen hieromtrent waar de verweerder naar verwijst, bewijst niet dat verzoeker niet zelfredzaam was.

Inzake zelfredzaamheid verklaarde verzoeker:

(...)

Aan de verzoeker werden tevens vragen gesteld zoals of hij stappen ondernomen had om het ontoereikend optreden van de politie ergens aan te kaarten om het “niet functioneren van de politie” aan te kaarten. Meer zelfs, in haar beslissing verwijt de verweerder verzoeker geen beroep te hebben gedaan op een “Griekse ombudsman”. Dergelijke vragen zijn puur pour besoin de la cause én gewoonweg hallucinant. Verzoeker kon niet anders dan te verklaren:

(...)

Daarnaast heeft de verzoeker gewerkt als schilder en werd het slachtoffer van oplichting. Meer bepaald:

(...)

De wijze waarop dit benaderd wordt door de verweerder is werkelijk te gek voor woorden en weinig ernstig.

Verzoeker heeft met betrekking tot alle vragen een correct, duidelijk en eerlijk antwoord gegeven. Verzoeker vond geen huisvesting, noch werk en de toegang tot de medische zorg verliep niet van een leiendak (zie hierover infra), verwacht de verweerder écht dat verzoeker, een bijzonder kwetsbare persoon, de “hogere autoriteiten”, een “ander politiekantoor” of de “Griekse ombudsman” gaat aanspreken om de niet functioneren van de politie dan wel de problemen waarvan hij het slachtoffer werd aan te kaarten... Wederom een bewijs van hoe wereldvreemd en incapabel de verweerder is.

In elk geval merkt verzoeker op dat de verweerder de “bewijskracht” van zijn verklaringen miskent. Zij geeft er een uitleg aan die niet te verzoenen valt met de werkelijkheid en de inhoud ervan.

De motivering van de verweerder hieromtrent is niet alleen misselijkmakend, maar getuigt tevens van weinig capaciteit en ernst.

Verzoeker, op zeer jonge leeftijd, deed zijn uiterste best om een duurzaam en langdurig verblijf te realiseren in Griekenland m.i.v. zelfredzaam zijn, doch spijs vele pogingen mocht het niet baten...”

Verzoeker vervolgt, inzake de toegang tot werk, taalonderwijs en medische zorg:

“De zoektocht naar werk was een straatje zonder einde voor verzoeker. Gezien werk en “taal” aan elkaar gelinkt zijn, belandde verzoeker in een vicieuze cirkel.

Verzoekers antwoord:

(...)

De verklaringen van de verzoeker omtrent zijn zoektocht naar werk zijn zéér duidelijk en niet voor betwisting vatbaar.

Voorts verklaarde verzoeker met betrekking tot de Griekse taal is eveneens klaar en duidelijk:

(...)

Aangaande de medische zorgen in Griekenland, liet de verzoeker verstaan:

(...)

Bijgevolg is de beslissing van de verweerster onjuist wanneer zij stelt dat verzoeker wet geholpen zou zijn geweest verwijzend naar het feit dat hij medicijnen kreeg (noot: verzoeker levert hier geen bewijs van en de verweerster neemt dit aan voor waarheid, daar waar zij omtrent zijn verklaring dat hij zijn verblijfsvergunning verloor plots stelt dat hij hieromtrent geen bewijs levert en dit een “eigen bewering zou zijn), daar waar hij nochtans uitdrukkelijk verklaarde géén medicijnen te hebben ontvangen hoewel ze dit aan de verzoeker gingen geven. Daarnaast verwijst de verweerster naar het feit dat de verzoeker een AMKA heeft en bijgevolg gratis beroep kan doen op medische zorg voor zover dit in een publiek ziekenhuis gebeurt. De verweerster gaat duidelijk voorbij aan het feit dat de verzoeker hulp heeft gezocht én dus gebruik maakte van zijn AMKA (1), doch enig hulp bleef uit.

Het argument van de verweerster dat hij wel “geholpen” werd, tzt. dat hij medicatie kreeg, laat werkelijk te wensen over. Met een dergelijk argument bevestigt de verweerster dat zij erkent dat de verzoeker niét (gratis) geholpen werd, Het enige dat hiermee bewezen wordt, is de verklaring van de verzoeker!

Het houdt dan ook geen steek dat verzoeker ervoor zou hebben gekozen niet zoveel stappen als mogelijk te nemen. Hij dééd alle inspanningen als mogelijk, doch zonder enig succes. Het zou dan ook volstrekt onlogisch zijn dat verzoeker bepaalde kansen liet liggen. In elk geval is dit argument bijzonder vreemd nu verzoeker uitdrukkelijk verklaarde wel degelijk naar werk te hebben gezocht én werk te hebben gevonden, doch dat de omstandigheden de facto pure uitbuiting en slavernij betrof waaromtrent de verweerster geen enkele betwisting voert. Dit an sich is al een aanwijzing dat er sprake is van een inbreuk op artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Ondanks dat verzoeker zijn uiterste best deed om zelf oplossingen te vinden om tegemoet te komen aan zijn basisbehoeften, geraakte hij er zelf niet en moest hij vaststellen dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten zo groot was dat hij volledig afhankelijk was, maar geen hulp kreeg.

Noot: van verzoeker kan immers niet verwacht worden dat hij eindeloos stappen blijft ondernemen. De argumentatie van de verweerster kan allerminst worden gevolgd. Waar ligt de drempel voor de verweerster opdat er sprake zou zijn van “voldoende” stappen te hebben ondernomen? In elk geval moge het duidelijk zijn dat de mate waarin iemand stappen onderneemt, louter een subjectief gegeven betreft dat volledig afhankelijk is van externe omstandigheden, buiten de wil van verzoeker om en diens vrije keuzes.

Uit de verklaring van verzoeker blijkt alvast dat hij alles deed wat hij binnen zijn mogelijkheden kon doen om in zijn basisvoorzieningen te voorzien, doch tevergeefs. Verweerster maakt het niet aannemelijk waarom aan de geloofwaardigheid/waarachtigheid van de verzoeker dient te worden getwijfeld, daar waar zij nochtans bepaalde verklaringen van de verzoeker wél geloofwaardig acht.

Verzoeker kwam aldus terecht in een toestand van verregaande materiële deprivatie, volledig los van zijn persoonlijke keuze of wil, zodanig dat hij zelfs niet in staat was te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, beschikken over een woning, zich wassen enz.

Verzoeker zocht een leefbare situatie zowel in Kreta als in Athene, waar de mogelijkheden op werk en huisvesting groter zouden moeten zijn.”

Met betrekking tot de toegang tot huisvesting, doet verzoeker gelden:

“Met betrekking tot zijn zoektocht naar een dak boven het hoofd, liet verzoeker duidelijk verstaan:

(...)

Verzoeker vond geen plekje voor zichzelf, waar hij kon slapen in een bed, leven in een hygiënische ruimte, eten aan een tafel, zich kon wassen en zichzelf kon opwarmen. Zonder kennis van de Griekse taal maar vooral zonder inkomsten, lukte het de verzoeker niet een (huur)woning te vinden om te verblijven.

Hij belandde aldus noodgedwongen in een verlaten (kraak)pand dat niet voorzien was van elektriciteit.

Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat de woonomstandigheden van verzoeker mensonwaardig waren. Bij gebrek aan inkomsten doordat zijn zoektocht naar werk weinig opleverde én als gevolg van het racisme dat aldaar heerst jegens mensen zoals verzoeker en de verweerster dit erkent, moest hij het in het beste geval doen met een verlaten (kraak)pand, zonder elektriciteit, gas en verwarming. Dit kan niet tellen als leefbare huisvesting.

Gelet op het gebrek aan centen om te voorzien in zijn basisbehoeften: om kwalitatieve en leefbare huisvesting te kunnen huren of eten en drinken te kunnen kopen, bij gebrek aan effectieve gezondheidszorg zonder dat er hulp kwam van de Griekse overheid, kon verzoeker geen menswaardig leven leiden in Griekenland.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de:

“Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

“Gelet op hetgeen voorafgaand werd uiteengezet, stelt verzoeker vast dat de motiveringsplicht werd geschonden en bijgevolg zijn rechten van verdediging.”

“Verzoeker verklaart zich nader; indien de verzoeker, althans volgens de “parameter” van de verweerster, niet “ernstig en doelgericht” genoeg naar werk zoekt, is het een probleem, wat enigszins te begrijpen valt. Edoch, indien de verzoeker daarentegen wél (voor een lange periode) naar werk zocht, toegang trachtte te bekomen tot de medische zorg dan wel taallessen trachtte te volgen, zoals in casu, is het voor de verweerster opnieuw niet genoeg stellende dat “verzoeker hiervan geen bewijs kan voorleggen” ofwel dat de voorgelegde documenten “niet voldoende overtuigen”.

In elk geval wordt de “bewijsstandaard” vanwege de verweerster dermate bemoeilijkt dat de “bewijslast” voor de verzoeker volstrekt onmogelijk wordt gemaakt, hetgeen thans de bedoeling lijkt te zijn...

Tenslotte valt op dat de verweerster aan bepaalde verklaringen (bijvoorbeeld dat hij medicatie zou hebben gekregen in het ziekenhuis) van de verzoeker wel geloofwaardigheid hecht hoewel hij daar geen bewijs van voorlegt, doch aangaande andere verklaringen van de verzoeker (bijvoorbeeld hetverlies van zijn verblijfsvergunning), en waar hij evenmin bewijs van voorlegt, worden dan weer plots afgedaan als “blote beweringen”, “kunnen niet overtuigen” of “wordt niet op een objectieve manier aangetoond”.

Een dergelijke motivering is niet alleen gebrekkig, doch ook tegenstrijdig en dubbelzinnig!

Verzoeker kan hieruit alleen maar afleiden dat de verweerster enkel geloof hecht aan verklaringen die “in haar kraam passen” en die zij op grond van objectieve informatie, althans volgens haar, kan tegenspreken. Wanneer zij een verklaring van de verzoeker niet kan weerleggen, stelt ze dat hier geen bewijs van voorligt... De beslissing werd, zoals door verzoeker tevens hoger aangetoond, niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing “zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling aan verzoekende partij, om reden van gebrek aan bewijs en ‘overtuiging’.”

Verzoeker vervolgt:

“Indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing (zoals betoogd supra), dan zou nooit tot niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek en bijgevolg de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoekende partij, zijn besloten.

Verzoekende partij is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal, dat de door verzoekende partij aangebrachte feiten onvoldoende zouden zijn om te wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel dat hij bij een terugkeer in dezelfde erbarmelijke omstandigheden zal terechtkomen, allerminst redelijk en zorgvuldig werd genomen.

De argumentatie waarmee de verweerster haar niet-ontvankelijkheidsbeslissing tracht te staven, toont heel duidelijk de onwil of onkunde van verwerende partij aan om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Gelet op het voorgaande, meent verzoeker dat er geen juiste beoordeling van de feiten gebeurde.”

2.4. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij voert in dit kader aan dat verweerder “bij het nemen van een beslissing zich niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.”

2.5. Verzoeker stelt dat de aangehaalde middelen ernstig genoeg zijn om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen en concludeert:

“Geconcludeerd moet worden dat verwerende partij ten onrechte verzoekers verzoek niet heeft ingewilligd, aangezien deze beslissing is genomen in strijd met de rechten van de verdediging, het motiveringsbeginsel, de redelijkheid, de menswaardigheid en de EU-richtlijnen.”

2.6. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Na verzoekende partij behoorlijk te hebben opgeroepen en gehoord.

Voorafgaandelijk aan verzoekende partij het voordeel van pro deo toe te kennen.

Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

In hoofdorde de betwiste beslissing van 17 juni 2025 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, te hervormen en aldus verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen.

In ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.”

2.7. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij verweerder (bijlage 3) en een nota inzake de toegang voor begunstigden van internationale bescherming tot documenten en sociaaleconomische rechten in Griekenland (bijlage 4) bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Op 6 januari 2026 legt verzoeker een aanvullende nota neer met als bijlage het rapport “*Country Report. Greece. Update on 2024*” gepubliceerd door AIDA/ECRE van 18 september 2025 (bijlage 1), een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 oktober 2025 (bijlage 2), het rapport “*Note du service de santé mentale Ulysse sur les effets pathogènes des événements liés à la guerre et à l’invasion de Gaza sur les personnes originaires de Palestine présentes en Belgique*” gepubliceerd door Ulysse op 20 juni 2024 (bijlage 3), een nieuwsartikel inzake een Grieks wetsvoorstel (bijlage 4) en een schrijven d.d. 19 november 2025 van een tiental afgevaardigden van Griekse (hulp)organisaties (bijlage 5) (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

3.2. Op 15 januari 2026 legt verweerder een aanvullende nota neer met een actualisatie van de landeninformatie inzake de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat, waar verzoeker aanvoert dat dat er in de bestreden beslissing zou worden geconcludeerd dat België niet bevoegd zou zijn om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen, dat hierin ten onrechte geweigerd zou worden om artikel 17.1 van de Dublinverordening toe te passen en dat de motivering van verweerder op dit vlak volstrekt onvoldoende zou zijn, niet kan worden ingezien hoe dit betoog *in casu* dienstig zou kunnen zijn. De bestreden beslissing gaat immers uit van het CGVS en in deze beslissing wordt niet geoordeeld dat België niet bevoegd zou zijn om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker te behandelen. Derhalve dient te worden aangenomen dat de betreffende passage in het verzoekschrift werd opgenomen door middel van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoekers advocaat en wordt deze passage verder buiten beschouwing gelaten.

4.2. Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift verzoekt om door de Raad te worden gehoord, dient, nog daargelaten dat verzoeker niet preciseert waarover hij dan wel zou wensen te worden gehoord, verder te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn. Verzoeker had gelet op het voorgaande middels het onderhavige verzoekschrift de nodige toevoegingen kunnen en moeten doen en de nodige verduidelijkingen kunnen en moeten aanbrengen. Verzoeker heeft de kans om dit verzoekschrift in te dienen ook benut en gaat daarin uitgebreid in op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Op hetgeen verzoeker hierover in het onderhavige verzoekschrift aanvoert, wordt hieronder ingegaan.

4.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar verzoeker aanhaalt dat “*de EU-richtlijnen*” door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aangeeft welke bepaling(en) van welke richtlijn(en) hij geschonden acht. Derhalve wordt deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker preciseert, benevens in zoverre hij in dit kader aangeeft dat de motiveringsplicht door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, evenmin op welke wijze de rechten van verdediging te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze uiteengezet.

4.4. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het

voorliggende verzoekschrift, verder geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.5. Verzoeker kan voorts hoegenaamd niet worden gevolgd waar hij het CGVS beticht van onwil om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de situatie waarin hij zich bevindt en van het doelgericht aansturen op een weigering van zijn verzoek (onder meer door enkel rekening te houden met verklaringen en elementen die in zijn nadeel spelen en door hem het bewijzen van zijn nood aan internationale bescherming onmogelijk te maken). Verzoeker toont namelijk op generlei wijze aan dat zijn verzoek om internationale bescherming door verweerder op een partijdige wijze zou zijn behandeld en enkel zou zijn onderzocht in het licht van en met het oogmerk op een afwijzing van dit verzoek. Aldus staaft hij zijn nochtans ernstige aantijging niet. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.6. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder de bestreden beslissing zou hebben genomen *“zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek”*, waar hij laat uitschijnen dat er te dezen geen (voldoende) onderzoek zou zijn gevoerd en waar hij aangeeft dat verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing *“niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken”*. Verzoeker laat in dit kader zelf vooreerst na om ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Hij toont aldus niet *in concreto* aan dat of welke gegevens verweerder te dezen onvoldoende zou hebben onderzocht of in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Dat verzoekers verzoek om internationale bescherming niet op een individuele en ernstige wijze zou zijn onderzocht, vindt daarenboven niet de minste steun in het dossier en betreft een loutere en aperte miskennis van de inhoud van zowel de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier als de bestreden beslissing. Uit deze inhoud blijkt immers duidelijk en genoegzaam dat de situatie van verzoeker en de door hem aangevoerde feiten en nood aan internationale bescherming wel degelijk, *in concreto* en terdege werden onderzocht. Verzoeker kon aangeven of hij procedurele noden had, werd gehoord bij de DVZ, kon aldaar verklaringen afleggen en kon er zijn asielmotieven uiteenzetten bij het invullen van de vragenlijst. Voorts kon hij bijkomende verklaringen afleggen omtrent zijn situatie in Griekenland. Verzoeker kreeg bovendien de kans om doorheen de loop van zijn procedure internationale bescherming documenten neer te leggen en informatie aan te reiken. Daarenboven kreeg hij de kans om zijn asielmotieven uitgebreid uiteen te zetten en toe te lichten tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, en dit in de aanwezigheid van zijn advocaat. Eveneens werd door het CGVS het nodige onderzoek gevoerd in het kader van en inzake de specifieke, door verzoeker aangevoerde feiten, situatie en nood aan bescherming. De bestreden beslissing houdt met al deze elementen bovendien uitdrukkelijk rekening en is hierop geschraagd. Dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet grondig en concreet zou zijn onderzocht, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen.

4.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zinnig is tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.8. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijn hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.9. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de inhoud van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoeker over een internationale beschermingsstatus en een hieraan gekoppeld verblijfsrecht beschikt in Griekenland. Bijgevolg dient te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die in dit land beschikt over een internationale beschermingsstatus en een recht op verblijf, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekenland. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (zie Verklaring DVZ d.d. 09.02.2024, punt 23 + CGVS-vragenlijst d.d. 09.02.2024, punt 3.5 + Bijkomende vragen M-status Griekenland d.d. 09.02.2024 + blauwe map, stuk 1 en 2 + groene map, stuk 2, 5, 7 en 8). Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij tracht te laten uitschijnen dat er geen garantie zou zijn dat hij zijn status van internationale bescherming nog zou hebben bij een terugkeer naar Griekenland en waar hij poneert dat zijn status aldaar *“uiterst onzeker”* zou zijn, dient immers te worden vastgesteld dat, waar overeenkomstig artikel 24 van Richtlijn 2011/95/EU, dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar zijn, zulks niet het geval is voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is de persoon die de status geniet te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (cf. artikel 11, 14, 16 en 19 van de voormelde richtlijn; artikelen die Griekenland als lidstaat van de EU dient te respecteren). Verzoeker toont *in casu* geheel niet aan dat één van de beperkte, uitzonderlijke omstandigheden, vermeld in de aangehaalde artikelen in de Kwalificatierichtlijn, vervuld of voorhanden zouden zijn. Evenmin toont hij aan dat zijn internationale beschermingsstatus daadwerkelijk zou dreigen te worden of zou zijn opgehouden, beëindigd, herroepen of ingetrokken. Waar hij twijfel tracht te zaaien over het feit dat hij heden nog over een internationale beschermingsstatus en een nog geldig verblijfsrecht beschikt in Griekenland, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker niet één concreet element of argument aanreikt waaruit blijkt en bijgevolg in het geheel niet aantoonbaar dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming zou genieten en dat hij aldaar geen recht op verblijf meer zou hebben. Bijgevolg dient, aangezien er geen elementen voorliggen die toelaten te twifelen aan de geldigheid van verzoekers status als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en van verzoekers Griekse verblijfsrecht, te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die in dit land beschikt over een internationale beschermingsstatus en een nog geldig verblijfsrecht, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekenland.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan

uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor

een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoeker dient overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt daarbij aan verzoeker toe om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Dient in het licht van het voorgaande te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota en op grond van het geheel van de in deze nota aangehaalde en in het dossier opgenomen landeninformatie omtrent de algemene situatie in Griekenland geheel terecht aangeeft:

"Verweerder is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken. Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouder. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Er zijn een aantal NGO's en overheidsprogramma's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigten van internationale bescherming.

(...)

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Hoewel een eventueel gebrek aan geldige/actieve persoonlijke documenten kan leiden tot tijdelijke situaties waarbij statushouders/begunstigten moeilijker toegang hebben tot bepaalde basisvoorzieningen, betekent dit niet dat alle statushouders/begunstigten bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Dit risico hangt in de eerste plaats af van persoonlijke kenmerken, zoals de mate van zelfredzaamheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien (via activiteiten in de formele of informele economie) of om een beroep te doen op de bijstand van organisaties die ondersteuning bieden aan statushouders/begunstigten van internationale bescherming, het al dan niet aanwezig zijn van ernstige kwetsbaarheden die een belangrijke negatieve impact hebben op de zelfredzaamheid en de mate waarin iemand over eigen middelen en/of een ondersteunend netwerk beschikt.

(...)

Verweerder is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaatgeneraal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin. Verschillende administratieve rechtbanken, waaronder Duitse en Zwitserse administratieve rechtbanken, hebben in talrijke uitspraken geoordeeld dat verzoekers zonder ernstige gezondheidsproblemen die in staat zijn om te werken, over het algemeen gevrijwaard zijn van de risico's die inherent zijn aan de tekortkomingen van het Griekse systeem. In deze rechtspraak wordt geduid dat een loutere verwijzing naar moeilijke opvang- en levensomstandigheden in Griekenland, ook voor gezinnen met minderjarige kinderen, niet voldoende is om te oordelen dat er sprake zou zijn van een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekers moeten aantonen dat zij ondanks redelijke inspanningen niet in staat zijn geweest een waardig bestaan in Griekenland op te bouwen, quod non in casu. Deze arresten herinneren eraan dat de Europese jurisprudentie een bijzonder extreme drempel van armoede oplegt om te kunnen spreken van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Verweerder is derhalve van mening dat, hoewel een voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft.

Verweerder besluit dan ook dat de persoonlijke situatie en individuele omstandigheden van de verzoeker als statushouder in Griekenland te dezen doorslaggevend zijn, en de bewijslast terzake onverkort bij hem berust, waar uit de bestreden beslissing genoegzaam kan blijken dat verzoekende partij niet tegemoetkomt aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Europees Hof van Justitie.”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan het voorgaande. De informatie die verzoeker aanhaalt en waaruit verzoeker citeert ligt immers grotendeels in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder. Met betrekking tot verzoekers kritiek op het rapport “COI Focus Grèce – aide aux migrants”, gepubliceerd door Cedoca op 25 juli 2025, en het ter staving van deze kritiek neergelegde schrijven van een tiental afgevaardigden van Griekse (hulp)organisaties, merkt de Raad op dat verweerder noch in de bestreden beslissing (dewelke dateert van vóór de publicatie van dit rapport) noch in diens aanvullende nota verwijst naar dit rapport. Dient bovendien te worden onderstreept dat in de hierboven gedane analyse van de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland reeds erkend wordt en te dezen bijgevolg niet betwist wordt dat deze situatie, dit onder andere door de administratieve obstakels en belemmeringen waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd worden, ernstig en moeilijk is en dat dit, afhankelijk van de persoonlijke situatie van de betrokkenen, kan leiden tot situaties waar zij terecht komen in zware en schrijnende levensomstandigheden. Noch dit gegeven, noch het loutere feit dat bepaalde hulporganisaties en/of hulpprogramma's die in voormelde COI-Focus vermeld worden niet meer bestaan, niet (langer) de vermelde diensten aanbieden en/of moeilijk toegankelijk zijn voor (terugkerende) statushouders leidt echter tot de conclusie dat de situatie in Griekenland van zulke aard zou zijn dat iedere (terugkerende) begunstigde om internationale bescherming aldaar een veralgemeend risico loopt om in het kader van structurele en systematische tekortkomingen in het Griekse bestel terecht te komen in een toestand van een zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire basisbehoeften, die *an sich* negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of die hem in een toestand zou brengen van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid en waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig zouden staan. Dit geldt des te meer nu uit het bijgebrachte schrijven d.d. 19 november 2025 van een tiental afgevaardigden van Griekse (hulp)organisaties geenszins kan worden afgeleid dat er in Griekenland geen hulporganisaties meer actief zouden zijn die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. Integendeel, blijkt uit de in het schrijven verschaft informatie dat er in Griekenland tot op heden nog steeds (hulp)organisaties actief en werkzaam zijn die hulp bieden aan statushouders op het vlak van basisbehoeften, zoals eten, zich wassen en onderdak. Verder blijkt uit deze informatie niet dat het voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland die zelfredzaam mogen worden geacht en/of over een ondersteunend netwerk beschikken onmogelijk zou zijn om zich op een zelfstandige wijze staande te houden in Griekenland en hun rechten te doen gelden. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie kan, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota, dan ook in het geheel niet worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland (onder meer op het vlak van de toegang tot de nodige documenten, huisvesting, arbeidsmarkt, gezondheidszorg en andere sociale voorzieningen) zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die vanuit een andere lidstaat van de EU terugkeert naar Griekenland zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

Verzoeker slaagt hierin echter hoegenaamd niet. In zoverre hij opnieuw beweert dat hij zijn papieren ADET zou zijn verloren en waar hij tracht te laten uitschijnen dat hij van dit document geen duplicaat of hernieuwing zou kunnen verkrijgen, dient immers te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd wordt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw gedrukte verblijfsvergunning, het document dat bewijst dat u in het bezit bent van een geldige verblijfsvergunning, bent kwijtgeraakt omdat deze gestolen werd (NPO, p. 7).

Het Commissariaat-Generaal wijst er vooreerst op dat dit verlies alleen op uw eigen beweringen berust en dat u geen concreet bewijs levert waaruit blijkt dat u deze geldige verblijfsvergunning daadwerkelijk bent kwijtgeraakt.

Aangezien uit uw volledige dossier duidelijk blijkt dat u in het bezit zou moeten zijn van een dergelijk document, volstaan loutere beweringen niet om het verlies ervan vast te stellen.

Vervolgens merkt het Commissariaat-generaal op dat, hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van specifieke moeilijkheden waarmee personen die niet langer in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning bij terugkeer worden geconfronteerd, deze objectieve informatie geen verwijzing bevat naar soortgelijke problemen waarmee personen die niet langer in het bezit zijn van de gedrukte verblijfsvergunning zouden worden geconfronteerd. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET). Hiervoor moet men zich naar een asielbureau begeven om het verlies van het document te melden en een verklaring van verlies te verkrijgen, die aan de politie moet worden overgelegd. De politie geeft de betrokkene een kennisgeving. Het Asielbureau moet van deze kennisgeving in kennis worden gesteld en ongeveer vier maanden na de kennisgeving neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is genomen, moet een afspraak worden gemaakt bij het bevoegde politiebureau om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegan.org/wpcontent/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Ten derde blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is (zie blauwe map, stuk 2), u beweert alleen dat uw gedrukte verblijfsvergunning verloren zou zijn. Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. U zal dus niet met dezelfde moeilijkheden worden geconfronteerd als de begunstigden van internationale bescherming in Griekenland wiens verblijfsvergunning is verlopen en die naar die lidstaat moeten terugkeren.

Uit objectieve informatie blijkt ook dat het fysieke document pas ongeldig wordt nadat aangifte van diefstal of verlies naar behoren is gedaan, bij de politie in Griekenland (*ibid.*). Deze informatie geeft evenmin aanleiding om te vermoeden dat de ongeldigheid van een gedrukte ADET, in het kader van een procedure die tot doel heeft een identiek document te vervangen, zou leiden tot de opschorting of intrekking van het verblijfsrecht of andere rechten die aan dit document zijn verbonden. Bijgevolg zou u, zelfs indien zou moeten worden geconcludeerd dat u niet langer in het bezit bent van uw gedrukte verblijfsvergunning, niet worden geconfronteerd met de moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die niet langer over een geldige verblijfsvergunning beschikken.

Met betrekking tot het sociale zekerheidsnummer (AMKA) merkt het Commissariaat-generaal op dat uit objectieve informatie ook blijkt dat het pas wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt (AIDA/ECRE, Country Report: Greece. Update 2023, juni 2024, blz. 248: "According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires"). Uit de objectieve informatie blijkt duidelijk dat het AMKA de dag na het verstrijken van de verblijfsvergunning wordt gedeactiveerd omdat de Griekse wet bepaalt dat het AMKA wordt gedeactiveerd in geval van illegaal verblijf op Grieks grondgebied (*ibid.*, blz. 278: "Specifically as regards deactivation due to non-legal residence in the country, [deactivation] shall automatically take place on the day following the expiry of validity of the residence title, in the absence of renewal, extension or withdrawal of the status of international or temporary protection"). Het is dus aldus het verlopen van de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Gezien uw verblijfsvergunning niet voor 30 maart 2026 verloopt, is uw AMKA ook tot die datum geldig.

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft, herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socioeconomic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegan.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). In de praktijk worden de gegevens van begunstigden die al stappen hadden ondernomen om een AFM te verkrijgen tijdens hun procedure en deze ook hadden verkregen, niet automatisch bijgewerkt door de autoriteiten nadat zij bescherming hebben gekregen. Het is dus aan de begunstigde om een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor (DOY) om deze update te laten uitvoeren, op voorwaarde dat zij in het bezit zijn van een geldig ADET en hun woonadres kunnen aantonen (zie: Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegan.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Begunstigden die als asielzoeker geen AFM hebben verkregen, volgen een afzonderlijke procedure en worden doorverwezen naar de DOY. In dat geval wordt hen een geldig ADET of een geldig DADP gevraagd. Uit de objectieve informatie blijkt dat er geen problemen zijn bij de uitvoering van deze procedure (*ibid.*; en

Gezien u over een geldige AFM beschikt (zie groene map, stuk 7), blijkt aldus dat u in staat bent om de nodige stappen te ondernemen bij de Griekse autoriteiten. Uit objectieve informatie blijkt bovendien dat "de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt" (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, maart 2024, p. 20: "the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the ADET and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 30 maart 2026, is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als u stappen moet ondernemen om een vervangkaart van uw gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft u toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst kan worden opgemerkt dat het vermeende verlies van zijn papieren ADET een blote bewering betreft, die niet zonder meer kan worden geloofd. Dit geldt nog des te meer daar verzoeker de beweerde diefstal van dit document niet staft aan de hand van enig begin van bewijs. Zo al aangenomen zou kunnen worden dat verzoeker niet langer in het bezit zou zijn van zijn papieren ADET, *quod non*, dan nog dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker hoegenaamd niet aantoont of aannemelijk maakt dat hij in de toekomst geen duplicaat, hernieuwing of verlenging van dit document zou kunnen bekomen. Dat verzoeker niet zou weten welke de te volgen procedure zou zijn om zulks te doen, kan gelet op de heden voorliggende landeninformatie, waarvan verzoeker duidelijk kennis heeft, namelijk niet worden aangenomen. Waar verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij in de toekomst mogelijk geen duplicaat, hernieuwing of verlenging van zijn ADET zou kunnen verkrijgen, kan verder dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen inzake de geldigheid van zijn internationale beschermingsstatus en van het hieraan gekoppelde verblijfsrecht. Verzoeker, die in Griekenland een internationale beschermingsstatus en een hieraan gekoppeld verblijfsrecht geniet, toont gelet op deze vaststellingen hoegenaamd niet aan dat of om welke reden(en) hij (mogelijks) geen duplicaat, hernieuwing of verlenging zou kunnen bekomen van zijn ADET. Waar verzoeker aanvoert dat er voor het bekomen van een duplicaat een wachttijd van minstens vier maanden geldt en waar uit de beschikbare informatie blijkt dat ook een eventuele latere hernieuwing of verlenging van een ADET gepaard kan gaan met een wachttijd, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker blijkens de terechte vaststellingen zoals gedaan in de bestreden beslissing nog tot 30 maart 2026 over een geldige verblijfsstatus, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer beschikt. Wat een eventuele verdere wachttijd betreft, kan verder dienstig worden verwezen naar de hieronder gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers zelfredzaamheid en netwerk. Omwille van deze vaststellingen, kan worden aangenomen dat verzoeker, zo hij bij een procedure om een duplicaat van zijn ADET te bekomen of zijn ADET te hernieuwen of te verlengen geconfronteerd zou riskeren te worden met vertragingen, deze periode kan overbruggen en dat verzoeker, indien hij daartoe een ernstige poging onderneemt en de nodige (administratieve) stappen zet, bij machte is om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland op een gedegen wijze te doen gelden.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zo blijkt immers dat u in Griekenland verschillende jobs in het zwart hebt uitgevoerd. In Athene werkte u een aantal dagen in de groentesector en op Kreta werkte u vier maanden als schilder (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 5.05.2025 (verder NPO), p. 10-11). Ook werkte u in de schoonmaaksector en verdiende u hiermee 10 à 20 euro (NPO, p. 9). Uw werkgever op Kreta lichtte u op en u besliste naar de politie te stappen, maar ze wilden jullie niet horen (NPO, p. 11). U verklaart niet meer te hebben gezocht naar ander werk nadat u deze problemen ervaarde.

U verklaart in verschillende collectieve woningen te hebben verbleven (NPO, p. 8). Hoewel deze situatie niet ideaal is, blijkt wel dat u in die periode onderdak had, er stromend water was en u uw gsm kon opladen in een cafeteria op restaurant (NPO, p. 9). Op Kreta kon u bovendien bij vrienden verblijven (ibid.).

Er dient ook opgemerkt dat u financieel werd ondersteund door uw paternale neef en u zo 4000 euro kon lenen (NPO, p. 6). Ook kon u beroep doen op de hulp van een advocaat en die hielp u, tegen betaling van 240 euro, met het verkrijgen van uw verblijfstitel en paspoort (NPO, p. 7-8). Hieruit kan worden afgeleid dat u beschikt over een netwerk en middelen wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

U stelt geprobeerd te hebben om de Griekse taal te leren, maar de school waar u zich inschreef reageerde nooit op uw aanvraag (NPO, p. 10). U verklaart dat u op straat en via andere gasten de taal probeerde te leren en verschillende scholen te hebben bezocht, maar stelt dat deze scholen geen volwassenen aanvaardden (ibid.). U legt hiervan geen bewijs neer en toont geen oprechte wil om de taal te leren. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat zowel in Kos, Athene als Kreta Griekse taallessen worden aangeboden voor verzoekers en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (blauwe map, stuk 3-6).

U verklaart verder een ziekenhuis te hebben bezocht omwille van uw astma, maar stelt dat uw afspraak telkens werd uitgesteld (NPO, p. 12). U heeft echter wel medicatie gekregen (ibid.). Gevraagd om welke reden uw afspraak telkens werd uitgesteld, zegt u dit niet te weten en verklaart u dat ze u niet begrepen omdat u Arabisch sprak (ibid.). U legt ook geen medische documenten neer in dit verband.

U stelt een AMKA te hebben (NPO, p. 7) en legt hiervan een bewijs voor (groene map, stuk 8). De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://homeaffairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainland-greece_en).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u. Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

(...)

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie of vernedering waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij vergenoegt zich er in wezen immers toe zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen en de gevolgtrekkingen die verweerder hieraan verbindt te ontkennen. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte, inzake en op basis van zijn verklaringen gedane vaststellingen.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen, zoals onder meer geciteerd in de bestreden beslissing en het voorliggende verzoekschrift, blijkt duidelijk dat verzoeker, ondanks dat hij gedurende zijn verblijf in Griekenland te kampen kreeg met bepaalde moeilijkheden, voldoende zelfredzaamheid tentoonspreidde en dat hij zich niet bevond en er geen concrete indicaties zijn dat hij zich bij een terugkeer naar dit land zou bevinden in een situatie die aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en de cumulatieve voorwaarden, zoals hierboven omschreven, voldoet. Verzoeker toont niet dat hij in het verleden in Griekenland door de onverschilligheid van de aldaar aanwezige autoriteiten en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, door omstandigheden buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes, terecht zou zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over onderdak, en die negatieve gevolgen zou hebben gehad voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling brachten die onverenigbaar waren met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat zulks bij een terugkeer wel het geval zou zijn. Voorts toont verzoeker niet aan dat, zo hij toch in zulke omstandigheden zou riskeren terecht te komen, hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden indien hij daartoe een ernstige en aanhoudende poging zou ondernemen.

Verzoeker is namelijk een gezonde, jonge, volwassen man. Hij slaagde er in het verleden in om, zij het in het illegale circuit, in weerwil van de taalbarrière, verschillende jobs te bemachtigen in Griekenland. Nadat hij door één van zijn werkgevers werd opgelicht en hij bij de politie geen gehoor vond, zocht hij niet meer naar werk. Verzoeker slaagde er in het verleden ook stevast in om een dak boven zijn hoofd te voorzien. Hij verbleef in verschillende collectieve woningen en vond, nadat hij werkte, een appartement. Verzoeker beschikte daarbij over stromend water, een telefoon en de mogelijkheid om deze telefoon op te laden. Op Kreta kon verzoeker bovendien bij vrienden verblijven. Verder beschikte verzoeker over een paternale neef die hem financieel ondersteunde, kon hij beroep doen op een advocaat en bleek hij bij machte om deze advocaat te betalen om hem te helpen bij het verkrijgen van zijn verblijfsdocumenten en paspoort. Ook vond hij zijn weg naar taalonderwijs, al gaf hij aan dat hij van de school waar hij zich inschreef nooit reactie op zijn aanvraag kreeg, en gaf hij aan dat hij op straat via andere gasten de taal probeerde te leren. Verzoeker gaf bovendien aan dat hij nog andere scholen vond maar dat deze geen volwassenen accepteerden. Verzoeker bewijst dit echter niet. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk taallessen worden aangeboden voor verzoekers om en begunstigen van internationale bescherming. In dit kader kan hoe dan ook worden aangehaald dat verzoeker ook via zijn telefoon en gelet op het bestaan van (ver)taalapps bij machte mocht en mag worden geacht om zich de Griekse taal verder eigen te maken. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zijn weg vond naar een ziekenhuis en dat hij er medicatie kreeg. Waar hij beweerde dat zijn afspraak telkens werd uitgesteld, gaf hij aan niet te weten waarom en gaf hij aan dat ze hem niet begrepen omdat ze geen Arabisch spraken doch staaftde hij dit niet. In dit kader blijkt uit de beschikbare informatie bovendien dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming en beschikkende over een AMKA-nummer wel degelijk toegang had en heeft tot gratis medische hulp, dat het gros van de begunstigen van internationale bescherming zulks ook aangeeft en dat de voornaamste moeilijkheid op dit vlak de taalbarrière is.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk en genoegzaam dat van verzoeker de nodige zelfredzaamheid mag worden verwacht en dat verzoeker om zichzelf staande te houden in Griekenland daarnaast beschikt over de nodige middelen en een netwerk dat hem kan ondersteunen. Derhalve wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze geconcludeerd:

“Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift nogmaals de nadruk vestigt op het incident waarbij de politie in zijn woning binnenviel, kan voorts worden opgemerkt dat de betreffende, door verzoeker omschreven feiten, waarbij de politie binnenviel, één van zijn vrienden sloeg, de woning doorzocht en de aanwezigen en hun documenten controleerde, niet dermate ernstig waren dat deze kunnen worden omschreven als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien betreft het een eenmalig incident dat geschiedde op een welbepaalde plaats en binnen een welbepaalde context en kan hieruit niet worden afgeleid dat zulk incident zich in de toekomst zal herhalen. Hoe dan ook toont verzoeker, gelet op de pertinente en terechte vaststellingen zoals gedaan in de bestreden beslissing, niet aan dat hij, bij een eventuele herhaling van vergelijkbare feiten en zo hij daartoe een ernstige poging zou ondernemen en de nodige stappen zou zetten, verstoken zou riskeren te blijven van de bescherming van de Griekse autoriteiten. Verzoeker ondernam hiertoe in het verleden namelijk geen ernstige en doorgedreven poging. Hij ging niet naar de politie om de feiten aan te klagen en ging dit ook niet aanklagen bij een ander politiekantoor, de ombudsman of een andere hogere autoriteit.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Verzoeker toont derhalve niet concreet aan dat hij, zo hij hiertoe in Griekenland, eventueel met de hulp van zijn netwerk, de Griekse autoriteiten en/of de aldaar aanwezige hulporganisaties en netwerken, een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen, bij eventuele toekomstige problemen en/of een mogelijke gebrekkige toegang tot de nodige huisvesting, tewerkstelling, gezondheidszorg en voorzieningen, verstoken zou blijven van de nodige bescherming, bijstand en ondersteuning. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekers toegang tot de nodige bescherming, bijstand en ondersteuning ondanks de rechten waarover hij beschikt en die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonde dat dit (louter) zou kunnen worden toegeschreven aan zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of zijn nationaliteit. Evenmin toont hij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat hij in dit kader zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Dat verzoeker, zo hij hiertoe bij een terugkeer naar Griekenland een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen, verhinderd zou worden om, dit eventueel met de ondersteuning van zijn netwerk en de in Griekenland aanwezige autoriteiten, organisaties en netwerken, zijn meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou dreigen terecht te komen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, is aldus in het geheel niet aangetoond.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin hij in Griekenland zou terechtkomen een schending uitmaken van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructures. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

4.10. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

4.11. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar rechtspraak die in het verleden werd geveld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins afbreuk doen aan hetgeen voorafgaat. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft te dezen geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

4.12. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog aanvoert dat de redelijke termijn voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming zou zijn overschreden, stelt de Raad evenwel vast dat, mede gelet op hetgeen voorafgaat, verzoeker niet aantoonde welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat diens verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Verzoeker kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot in het kader van de door hem aangevoerde nood aan internationale bescherming en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming

toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

4.13. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze beginselen door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT